

Egy este épp a híreknél tartott („...leugrott a mozgó kerékpárosról, és megütötte magát Bolha Barnabás szalmafalvi lakos...”), amikor kintről csámcsogást hallott.

Ugyan ki csámcsoghat odakint? Manófalvi Manó el sem tudta képzelni. Mikor azonban a tökházikó falán lyuk keletkezett, s a csámcsogást már úgyszólván a szobában lehetett hallani, Manófalvi Manó rádöbbsent, hogy valaki – lámpavilág ide, lámpavilág oda – megint belerágott a tökbe. Felkapta hát a seprűt, és kirohant.

Egy induri-pinduri malac rágta a házat. Manófalvi Manó még soha életében nem látott ilyen hitvány kis malacot. Nem is teketóriázott vele sokat: egyszerűen odébb söpörte.

A kismalac gurult, és torkaszakadtából visított:

– Ui, ui, ui!

– Majd adok én neked másnak a házát bekebelezni! – fenyegette Manófalvi Manó a seprűjével.

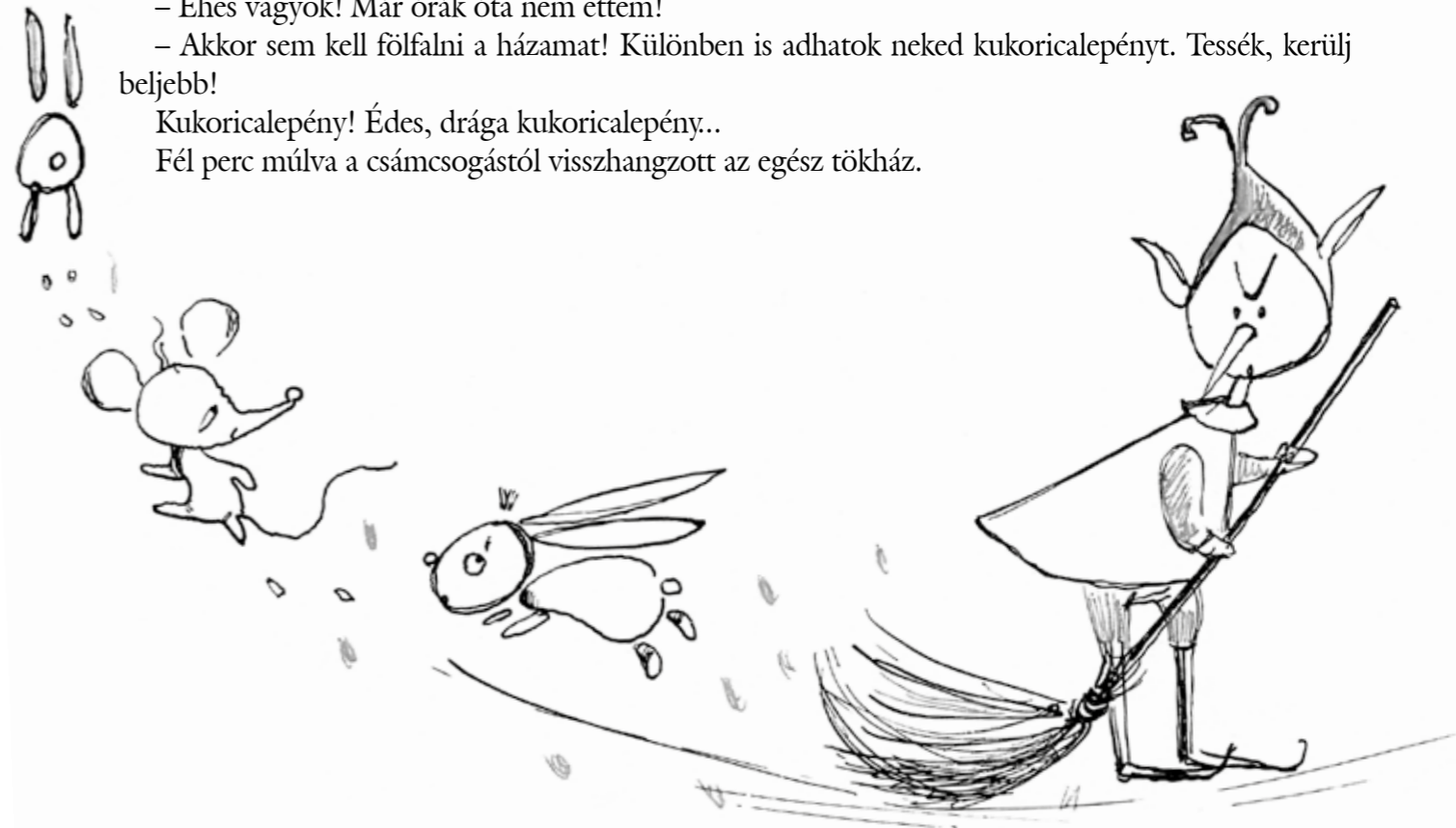
A malacka bánatosan nyöszörgött:

– Éhes vagyok! Már órák óta nem ettem!

– Akkor sem kell fölfolni a házamat! Különben is adhatok neked kukoricalepényt. Tessék, kerülj beljebb!

Kukoricalepény! Édes, drága kukoricalepény..

Fél perc múlva a csámcsogástól visszhangzott az egész tökház.

– Ez aztán ízlik nekem! – mondta a kismalac két harapás között.

– Ne beszélj teli szájjal! – figyelmeztette a manó. – És főleg ne csámcsogj! Evés közben szíveskedjél csukva tartani a szádát!

A kismalac szelíd mosollyal nézett rá: – Hiszen úgy nem lehet enni!

– Dehogynem! – biztatta a manó. – Próbáld csak meg!

Rövid kísérletezés után a kismalac megállapította, hogy csakugyan lehet csukott szájjal enni. Mire ezt jól begyakorolta, elfogyott az egész tál délről maradt kukoricalepény.

– Úgy jóllaktam, mint a duda! – dőlt hátra a kismalac szuszogva. – Még el is álmosodtam.

Manófalvi Manó megszimogatta a feje búbját.

– Aztán ha hazamégy, otthon is jusson eszedbe, hogy szépen kell enni!

Erre a kismalac váratlanul sírva fakadt:

– Ui, ui, ui!

– Szent Szilvماغ! – kiáltott Manófalvi Manó. – Most meg ki bántott?

– Senki! – szipákolt a kismalac. – Csak eszembe jutott, hogy nekem nincs is hova hazamennem...

– Ejha! Hát nincs otthonod?

– Ni... nincs... elkergetett a gazda, mert azt mondta, olyan kicsi vagyok, mint egy szem mazsola. És belőlem úgysem lesz soha tisztességes disznó!

A derék manó szíve megesett a kismalacra. Azt mondta hát neki:

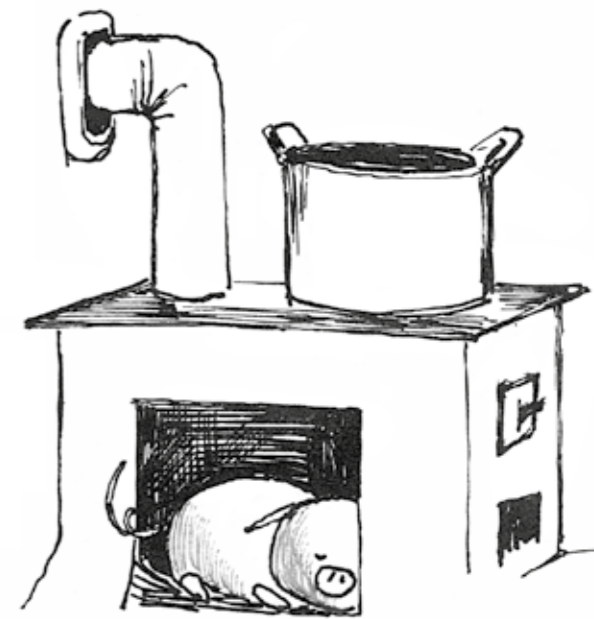
– Tudod mit, te Mazsola? Maradj itt nálam! Úgyis mindig egyedül vagyok, s hacsak nem fúj erre a szél egy-egy újságlapot, bizony sokat unatkozom magamban.

A kismalac hirtelen szólni sem tudott örömeiben. Orroscáját beletörölte Manófalvi Manó nadrágszárába, és össze-vissza rőfögött:

– Manócska, kedves Manócska, de jó, hogy itt maradhatok! Hova is mentem volna, mivé is lettem volna?

A nagy öröme után közös erővel betapasztották a lyukat, amit Mazsola rágott a tökhéjon. Igaz, Mazsola inkább csak nézte, hogyan dolgozik Manócska. Nagyon álmos volt már.

El is aludt a kályhalyukban.

VALAKI FÜRDENE

Mazsola ítéletnapig is eltanyázott volna a kályhalyukban, mert ott mindig volt egy kis meleg hamu, Manócska azonban nem tartotta ezt megfelelő hálólhelynek. Ő maga jól megtömött, dundi szalmazsákokon aludt, amit nappalra saját gyártmányú kecskeszőr takaróval borított le.

– Neked is lesz jó kis ágyad, ne félj! – mondta Mazsolának. – Ha eláll az eső, hozunk szalmát a kazlaktól.

Úgy is történt. A nagy petrence szalmából jó puha ágyacska lett Mazsolának. Mazsola mindjárt bele akart hemperedni úgy, ahogy volt, sáros csülköcskével, hamus orrocskával.

– Ohó, nem addig ám! – szolt rá Manócska. – Előbb megfürdetlek.

Mazsola megijedt:

– Nem szoktam én fürdeni!

Manócska vállat vonva mondta:

– Márpedig nekem nem kell piszkos malac!

Mazsola eltűnt a kályhalyukban. Egyetlen porcikája sem kívánta a vizet. Rég elmúlt a nyár, amikor jólesett útszéli tócsákban hempergőzni! Pedig Manócska már jelentette:

– Lehet fürdeni!

– Nem fürdöm! – rőfögött Mazsola. – Inkább elmegyek, és keresek magamnak egy disznóolat, ahol nem kell fürdeni, hanem csak belefúrom magamat a szalmába, és kész!

